

Igo Gruden:

Poletna noč.

Senó diši . . . po sênu noč prepeva:
gri, gri . . . gri, gri . . . kot da le zemlja diše
v uspávanko glasove si najtiše,
utrujena življenja, trudna dneva.

Kresnicam lučka v vetru podrhteva,
ki od molčečih gôr narahlo piše;
konture mesec na obzorju riše, —
ves božji svet najtišji sen preveva.

Gri, gri . . . gri, gri . . . še meni tiho poje,
vso noč mi poje, giblje v sladko spanje,
a spati noče hrepenenje moje:

čez polje k tebi v dalje gre brezdanje,
kresnica sveti v nočne mu pokoje,
gri, gri . . . gri, gri . . . med tvoje tihe sanje.

Janko Glaser:

Tožba.

Kam bom dete bedno položila,
ko ne jasli nimam, niti slame,
niti hleva, da bi vanj se skrila!

O da tukaj bil bi moj predragi,
da v roke me varne svoje vzame,
v njih ogreje me v ljubezni blagi
in v bridkosti dá mi tolažila!